Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	22C/76/2007
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7107205825
Dátum vydania rozhodnutia:	10. 11. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Adela Unčovská
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2011:7107205825.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I pred samosudcom Mgr. Adelou Unčovskou v právnej veci navrhovateľky: M. P., K. B. X, XXX XX C.T., zast. Mgr. Vanda Durbáková, advokátka, so sídlom Krivá 23, 040 01 Košice proti odporcovi: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Želllova 2, 829 24 Bratislava, na ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Odporca je povinný do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaslať doporučene navrhovateľke list podpísaný štatutárnym zástupcom odporcu nasledujúceho znenia:

" Vážená O. P., konaním zamestnancov v júni roku 2005 došlo k strate tela Vašej nebohej dcéry Z., čo predstavuje neoprávnený zásah do Vášho práva na ochranu osobnosti. Za tento zásah sa Vám Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou touto cestou hlboko ospravedlňuje."

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke trovy konania vo výške 36,25 Eur a k rukám jej právnej zástupkyne trovy právneho zastúpenia vo výške 2 224,87 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania vo výške 3 651,- Eur na účet tunajšieho súdu.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným súdu dňa 14.03.2007 sa navrhovateľka domáhala voči odporcovi ospravedlňujúceho listu, náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 500 000,- Sk a náhrady trov konania titulom neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti. Počas konania navrhovateľka rozšírila svoj návrh o uplatňovanú sumu náhrady nemajetkovej ujmy na výšku 66 400,- Eur, o ktorom súd rozhodol na pojednávaní dňa 30.06.2011.

Navrhovateľka svoj návrh odôvodnila tým, že dňa 11.06.2005 predčasne porodila na II. Gynekologicko-pôrodníckej klinike Fakultnej nemocnici L. Pasteura v Košiciach dcéru Z., ktorá žila 3 hodiny a 40 minút. Navrhovateľke bolo úmrtie jej dieťaťa oznámené na druhý deň po pôrode a na štvrtý deň sa bola informovať za detskou lekárkou ohľadom tela nebohej dcéry, ktorá jej oznámila, že telo jej dcéry bolo podrobené pitve a teda z toho dôvodu sa telo musí nachádzať na súdnolekárskom a patologickoanatomickom pracovisku odporcu. Dňa 15.06.2005 navrhovateľka so svojim druhom (v súčasnosti manželom) a otcom dieťaťa boli u odporcu prevziať doklady o prehliadke mŕtveho

tela ich nebohej dcéry. Zároveň sa dozvedeli, že pitva už bola vykonaná dňa 13.06.2005. Nakoľko navrhovateľkin zdravotný stav jej nedovoľoval vybaviť potrebné formality ohľadom pohrebu okamžite, rozhodla sa telo svojej nebohej dcéry ponechať u odporcu a potom, čo vybavila rodný a úmrtný list, išla so svojim druhom vyzdvihnúť telo nebohej dcéry. Zamestnancami odporcu jej bolo oznámené, že telo sa tam už nenachádza a napriek niekoľkým pokusom o vysvetlenie, nedozvedela sa, z akého dôvodu sa už telo u odporcu nenachádza, kam bolo prevezené a komu bolo vydané. Dňa 30.06.2005 navrhovateľka navštívila M.. Z. Z., zamestnankyňu odporcu, ktorá po prešetrení potrebných záznamov navrhovateľke oznámila, že súdna pitva bola vykonaná dňa 13.06.2005 a telo nebohej bolo osobne prevzaté dňa 17.06.2005, pričom v Žurnálnej knihe zomrelých bol pitevným sanitárom- zamestnancom odporcu zaznamenaný dátum prevzatia tela s tým, že bolo prevzaté osobne, ale bez uvedenia mena osoby, ktorá telo prevzala. Zamestnankyňa odporcu podala dňa 30.06.2005 trestné oznámenie vo veci vydania mŕtveho tela novorodenca neznámej osobe. Uznesením zo dňa 04.07.2005 vydaným Oddelením skráteného vyšetrovania ÚJ a KP OR PZ v Košiciach II, Košice nad Jazerom bolo začaté trestné stíhanie za trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na neznámeho páchateľa. Trestné konanie je vedené pod ČVS: ORP-3018/1-OSV-K2-2005 a nebolo doposiaľ ukončené. V danom prípade navrhovateľka bola vystavená zásahu do svojej osobnosti, do jej práva na ochranu súkromia a rodinného života a tým do svojej ľudskej dôstojnosti. Strata tela jej nebohej dcéry odporcom, neodovzdanie tela navrhovateľke za účelom jeho pochovania je v rozpore s platnými právnymi predpismi. Navyše z dokumentov, ktoré má k dispozícii odporca, ani nie je zrejmé, komu bolo odovzdané telo nebohej, ak vôbec k jeho odovzdaniu došlo tak, ako to tvrdí bývalý zamestnanec odporcu. Toto protizákonné konanie odporcu predstavuje neoprávnený zásah do duševnej integrity navrhovateľky, do jej súkromia a spôsobilo a aj naďalej jej spôsobuje psychické útrapy, narušuje jej rodinný a osobný život. Zmiznutie tela dieťaťa tak krátko po pôrode postihlo navrhovateľku ako matku bolestivo a spôsobilo jej výrazné psychické útrapy. Skutočnosť, že navrhovateľka do dnešného dňa nevie, kde sa telo jej nebohého dieťaťa nachádza a nemôže ho ani pochovať a dôstojne sa s ním rozlúčiť len znásobuje intenzitu jej utrpenia. Následky tohto zásahu pociťuje navrhovateľka neustále a dlhodobo. Navrhovateľke uvedené konanie odporcu spôsobilo aj fyzické útrapy, zhoršil sa jej zdravotný stav, v rozhodnom období bola nútená niekoľkokrát navštíviť službu prvej lekárskej pomoci, ako dôsledok mimoriadneho stresu jej stúpol krvný tlak, zhoršil sa aj jej psychický stav, začali sa u nej objavovať úzkostné poruchy. Zamestnanec odporcu postupoval v rozpore s platnými právnymi predpismi a tiež s vnútornou smernicou odporcu č.3 "Postup pri manipulácii s mŕtvym telom", ktorá výslovne ukladala zamestnancom pitevne povinnosť vydať mŕtve telo len zamestnancovi pohrebnej služby a tento úkon zaznamenať v Žurnálnej knihe zomrelých a potvrdiť podpisom. V prípade mŕtveho tela zosnulej dcéry navrhovateľky k tomuto postupu nedošlo, pretože zamestnanec odporcu vydal mŕtve telo osobám, ktoré vopred neidentifikoval a tieto osoby ani prevzatie mŕtveho tela nepotvrdili svojim podpisom v Žurnálnej knihe zomrelých. Konaním odporcu došlo podľa názoru navrhovateľky aj k porušeniu jej práv a slobôd zakotvených v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a slobôd, konkrétne čl. 8., ktorý garantuje rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Do pojmu súkromný život sa podľa ustálenej judikatúry ESĽP zahŕňa aj právo vytvoriť si a udržiavať vzťahy s inými ľudskými bytosťami, najmä v citovej oblasti, aby bolo možné rozvíjať a napĺňať si vlastnú osobnosť. Súčasťou súkromného života je aj rodinný život a vzťahy medzi blízkymi príbuznými. Podľa judikatúry ESĽP sa zmluvný štát Dohovoru musí nielen zdržať zasahovania do práva na rešpektovanie súkromného života, ktoré odporuje čl. 8 ods. 2 Dohovoru, ale má povinnosť aj chrániť výkon tohto práva. Materstvo a právo pozostalej matky pochovať telo zosnulého dieťaťa je možné považovať za jeden z dôležitých atribútov rodinného a súkromného života jednotlivca. Keďže tehotenstvo je podľa judikatúry považované za súčasť súkromného života matky, je možné opísané psychické a fyzické utrpenie navrhovateľky ako matky pri strate tela jej dieťaťa v období tesne po pôrode až doposiaľ považovať za zásah do práva na súkromný život navrhovateľky tak, ako to má na mysli čl. 8 Dohovoru a čl. 19 ods. 2 Ústavy SR. Konaním zamestnancov odporcu došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia a života navrhovateľky, ktoré predstavujú porušenie záväzkov Slovenskej republiky podľa citovaných ustanovení Dohovoru. Konanie zamestnanca v danom prípade jednoznačne zaväzuje odporcu a je za jeho konanie zodpovedný, nakoľko pri posudzovaní toho, kto zodpovedá za zásah do osobnostných práv sa postupuje obdobne ako pri náhrade škody, teda ak bol zásah spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou alebo inou fyzickou osobou k plneniu činnosti tejto osoby, postihuje občianskoprávna sankcia takúto právnickú alebo fyzickú osobu. V prípade neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti má fyzická osoba právo sa najmä domáhať upustenia od neoprávnených zásahov, odstránenia následkov týchto zásahov a primeraného zadosťučinenia. Právo navrhovateľky bolo porušené zásahom, ktorého následky nie je možné odstrániť morálnou satisfakciou, pretože by nepostačovala na to, aby bola primerane vyvážená a

zmiernená vzniknutá ujma na osobnosti navrhovateľky vzhľadom na okolnosti prípadu, vysokú intenzitu nepriaznivého následku konania odporcu, ktorý je nereparovateľný a vzniknutá trauma navrhovateľky je prakticky neodstrániteľná. Protiprávnym konaním odporcu tak došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky v značnej miere podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z uvedeného dôvodu sa navrhovateľka v návrhu domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Odporca sa k návrhu vyjadril písomným podaním doručeným súdu dňa 15.10.2008, v ktorom žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. V podaní uviedol, že orgánmi činnými v trestnom konaní nebolo zistené, ako a či došlo k strate tela nebohej a teda nebolo preukázané, či za údajnú stratu tela zodpovedá výlučne odporca. Ďalej namietal, že navrhovateľka neuviedla, v čom spočíva protizákonnosť konania odporcu, ani v rozpore s ktorými všeobecne záväznými právnymi predpismi odporca konal, preto nemožno hovoriť o protizákonnom konaní odporcu. Odporca tvrdil, že jeho konaním nedošlo k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie navrhovateľky tak ako to má na mysli ustan. § 11 Občianskeho zákonníka, nakoľko predmetom tohto práva je vnútorná, intímna sféra života fyzickej osoby vytváraná skutočnosťami súkromného života a účelom tohto práva je poskytnúť ochranu pred tým, aby tieto skutočnosti súkromného života neboli sprístupňované verejnosti bez súhlasu dotknutej fyzickej osoby, či bez dôvodu uznaného zákonom. V podaní ďalej uviedol, že z čl. 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd vyplýva pre štát zásadne negatívny záväzok nezasahovať do výkonu práva na súkromie, a teda odvolávanie sa na uvedený článok nesúvisí s prípadom navrhovateľky. Nesúhlasil ani s odkazom navrhovateľky na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej do pojmu súkromný život sa zahŕňa aj právo vytvoriť si a udržiavať vzťahy s inými ľudskými bytosťami, najmä v citovej oblasti, nakoľko v prípade navrhovateľky nebolo takéto právo porušené. Rovnako nemožno vyvodzovať, že psychické a fyzické utrpenie navrhovateľky ako matky pri strate tela jej nebohej dcéry spadá pod zásah do práva na súkromný život, za ktorý sa považuje tehotenstvo, nakoľko uvedená judikatúra sa týka práva matky na umelé prerušenie tehotenstva. Podľa názoru odporcu priznanie zadosťučinenia v peniazoch predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok. Jednou z nich je, že morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade nepostačujúcim a druhou je, že neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú pritom stanovené dve kritériá, a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo. Z hľadiska ustanovenia § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka je právne relevantná len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom, v značnej miere znižujúcim dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Navrhovateľka pritom nepreukázala ako a akým spôsobom konanie odporcu zasiahlo do jej občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere a s akými nepriaznivými dôsledkami. Navrhovateľkou popísané konanie odporcu nemalo za následok zníženie dôstojnosti a vážnosti navrhovateľky v spoločnosti v značnej miere a jej uvádzané zhoršenie psychického a fyzického zdravotného stavu nie je dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky, výsluchom svedka M. P., výsluchom svedkyne M. I., výsluchom svedkyne M.. Z. Z. dožiadaným Okresným súdom Košice I, výsluchom svedka V. I. dožiadaným Okresným súdom Košice II, listinnými dôkazmi: rodný a úmrtný list Z. I., záznam o poskytnutí lekárskej prvej pomoci zo dňa 25.06.2005, zo dňa 26.06.2005, zo dňa 27.06.2005, zo dňa 01.07.2005, zo dňa 03.07.2005, lekárska správa zo dňa 24.06.2005, smernica č. 3 Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pre postup pri manipulácii s mŕtvym telom, výpis zo Žurnálnej knihy zomrelých z obdobia od 02.06.2005 do 13.06.2005, lekársky nález zo dňa 06.05.2002, pitevný protokol zo dňa 13.06.2005, lekársky záznam pediatra - neonatológa zo dňa 11.06.2005, protokol o výsledku kontroly 04.07.2005, vyjadrenie k protokolu o výsledku kontroly zo dňa 04.07.2005, zápisnica z prerokovania protokolu o výsledku kontroly, znalecký posudok zo dňa 09.09.2011 vypracovaný MUDr. Romanom Kurucom, znalecký posudok č. 15/2010 vypracovaný znalcom MUDr. Borisom Bodnárom, oboznámením s vyšetrovacím spisom č. 3018/2005, vedeným OR PZ v Košiciach II, na základe ktorých ustálil nasledovný skutkový stav:

Z vyšetrovacieho spisu ČVS-ORP-3018/1-OSV-K2-2005 vedeného Oddelením skráteného vyšetrovania OSV ÚJ a KP OR PZ v Košiciach II, Košice nad Jazerom súd zistil, že uznesením zo dňa 04.07.2005 začalo trestné stíhanie pre trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a) Trestného

zákona proti neznámemu páchateľovi, keď v presne nezistenom čase dňa 17.06.2005 vo Fakultnej nemocnici L.Pasteura v Košiciach na ul. Rastislavova č. 43 na patologickom oddelení uviedol do omylu pracovníka uvedeného oddelenia Dušana Hudáka a vylákal telo nebohej Z. I., čím spôsobil vážnu ujmu na právach matke nebohej. Trestné oznámenie v danej veci podala M.. Z. Z.. Zo zápisníc o vypočutí svedkov a poškodených vyplýva, že navrhovateľka vypovedala, že dňa 11.06.2005 porodila dcéru Z., ktorá žila 3 hodiny a 40 minút a túto skutočnosť jej oznámil personál na druhý deň po pôrode. Asi po štyroch dňoch sa informovala u detskej lekárky, čo je s telom jej nebohej dcéry a tá jej oznámila, že telo bude podrobené pitve. Dňa 15.06.2005 spolu so svojim druhom bola na patológii pre doklady a vtedy sa dozvedela, že pitva bola vykonaná dňa 13.06.2005. Po vybavení rodného a úmrtného listu asi po troch dňoch išla na patológiu, kde jej bolo povedané, že telo tam už nie je. Neskôr sa tam chodila častejšie informovať, ale vždy jej povedali, že telo tam nie je a nevedia komu bolo vydané. Dňa 30.06.2005 ju prijala M.. Z., ktorá jej rovnako nevedela povedať, kde sa nachádza telo jej nebohej dcéry. V ten istý deň znova zisťovala na patológii, čo sa stalo s telom a vtedy jej bolo oznámené, že telo bolo dňa 17.06.2005 vydané sanitárom patológie neznámym mužom, bez skontrolovania občianskeho preukazu. Zo zápisnice zo dňa 04.07.2005 vyplýva, že M. P., druh a terajší manžel navrhovateľky vypovedal o skutočnostiach ohľadom pôrodu a následných udalostí zhodne s navrhovateľkou. Svedok V. I., v čase od 01.01.2005 do 06.07.2005 zamestnanec odporcu vypovedal, že asi dňa 17.06.2005, kedy vydali telo nebohej, prišli na jeho pracovisko traja rómovia a tiež tam boli asi 4 pohrebné služby, nakoľko v ten deň vydávali 7 tiel, takže nevie povedať, kto zobral uvedené telo. Neskôr vypovedal, že telo nebohej prevzali traja rómovia, ktorých totožnosť nepozná. Svedkyňa M.. Z. Z. vypovedala dňa 28.07.2005 a vo výpovedi uviedla, že je poverená vedúca patologicko-anatomického a súdnolekárskeho oddelenia ÚDZS v Košiciach a zamestnanec V. I. bol oboznámený s existenciou Žurnálnej knihy zomrelých, rovnako ako aj so Smernicou č. 3, a pri preberaní tela pohrebnej službe pracovník potvrdí príjem tela podpisom. Po zistení, že telo nebohej sa na pracovisku nenachádza, informovala o tejto skutočnosti riaditeľa ÚDZS a bola vykonaná kontrola v predmetnej veci, po ktorej dostal V. I. výpoveď od zamestnávateľa. Súčasťou vyšetrovacieho spisu je Smernica č. 3 pre postup pri manipulácii s mŕtvym telom, Žurnálna kniha zomretých, protokol o výsledku kontroly, list o prehliadke mŕtveho, rodný a úmrtný list zhodné s listinnými dôkazmi založenými v spise, pracovná náplň V.Q. I., okamžité skončenie pracovného pomeru s V. I. zo dňa 04.07.2005, z ktorého vyplýva, že odporca okamžite skončil pracovný pomer z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, keď vydal telo nebohej Z. I. osobe, ktorú neidentifikoval, a táto osoba prevzatie mŕtveho tela ani podpisom nepotvrdila, prehlásenie V. I., že telo nebohej vydal príbuzným do malej truhličky, lebo sa domnieval, že pohrebná služba, ktorá mala pristavené auto pred vchodom, bude brať tú truhličku aj s telom. Uznesením zo dňa 19.10.2006 bolo trestné stíhanie prerušené, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe.

Z rodného listu Matričného úradu Mestská časť Košice-Juh, zväzok 39, ročník 2005, strana 93, por.č. 526 súd zistil, že dňa 11.06.2005 sa matke M. I. narodila dcéra Z. I.. Z úmrtného listu Matričného úradu Mestská časť Košice-Juh, zväzok 28, ročník 2005, strana 170, por.č. 495 súd zistil, že Z. I. zomrela dňa 11.06.2005 v Košiciach-Juh. Tieto skutočnosti zároveň vyplývajú aj z listinných dôkazov založených vo vyššie uvedenom vyšetrovacom spise, a to z listu o prehliadke mŕtveho zo dňa 24.06.2005 ako aj z výpovedí svedkov M.. B. C., lekárky oddelenia patológie na ÚDZS v Košiciach, C. M.Q., operačnej sestry v nemocnici L.Pasteura gynekologicko-pôrodníckej kliniky v Košiciach, M.. Q. A., lekárky nemocnice L.Pasteura v Košiciach, M.. E. W., lekára v nemocnici L.Pasteura gynekologicko-pôrodníckej kliniky v Košiciach a M.. N. B., lekárky v nemocnici L.Pasteura gynekologicko-pôrodníckej kliniky v Košiciach, novorodeneckého oddelenia a z listinných dôkazov založených v spise, a to pitevného protokolu zo dňa 13.06.2005 a z lekárskeho záznamu pediatra - neonatológa zo dňa 11.06.2005.

Z výpovede V. I. dožiadaným súdom súd zistil, že si nepamätá, kto prevzal telo nebohej Z. I. a vie iba toľko, že tam bolo asi týždeň po pitve. Nikto o neho nejavil záujem a keď si pre neho prišli, už tam nebolo. Ďalej uviedol, že telo sa vydávalo pohrebnej službe s určitým papierom, na základe ktorého odovzdával telo, v danom prípade bol vydaný papier, ale nebolo možné dobre prečítať meno nebohého. Zároveň potvrdil, že v Žurnálnej knihe zomretých poznámku pri mene nebohej dcéry navrhovateľky urobil on, a že z práce bol prepustený z dôvodu, že zmizlo telo.

Z výpovede M.. Z. Z. dožiadaným súdom súd zistil, že táto je zhodná s jej výpoveďou urobenou v rámci trestného konania založenou vo vyšetrovacom spise.

Zo zápisnice a z protokolu o vykonaní kontroly zo dňa 04.07.2005 súd zistil, že dňa 01.07.2005 bola na pracovisku súdneho lekárstva ÚDZS v Košiciach vykonaná kontrola v evidencii prijímania a vydávania mŕtvych tiel. Kontrolná komisia pritom zistila, že v prípade vydávania tela nebohej dcéry navrhovateľky došlo k závažnému porušeniu Smernice č. 3, časť C, bod 3, ktorá ustanovuje, že sanitár má povinnosť odovzdať telo pracovníkom pohrebnej služby k odvozu, pričom zo záznamu o predmetnom vydávaní tela nie je možné identifikovať kto telo prevzal, pretože v evidencii nie je uvedená žiadna pohrebná služba ani kópia príkaznej zmluvy.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Súd v danom prípade skúmal, či došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky, a či tento zásah spôsobil odporca.

Je skutočnosťou, že mnohopočetnosť prejavov jednotlivých stránok ľudskej osobnosti fyzickej osoby zodpovedá aj mysliteľné široké spektrum možných neoprávnených zásahov proti niektorej z týchto zložiek osobnosti. Pretože sa jedná o najvlastnejšiu, najvnútornejšiu a najintímnejšiu sféru ľudskej osoby, ktorej zásah zvonku je dotknutou fyzickou osobou veľmi často pociťovaný so značne nepriaznivou intenzitou, je nepochybne vecou zákona tejto osobnostnej sfére poskytovať príslušnú právnu ochranu Z tohto pohľadu preto občiansky zákonník právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby upravuje ako jednotné právo, ktorého úlohou je v občianskoprávnej oblasti zabezpečiť rešpektovanie osobnosti fyzickej osoby a jej všestranný slobodný rozvoj. Je možné tiež uvážiť, že vo svojej podstate ide o dôležité rozvinutie a konkretizáciu článkov 7,8,10,11,13 a 14 Listiny základných práv a slobôd. Pritom v tomto jednotnom rámci práva na ochranu osobnosti existujú jednotlivé dielčie práva, ktoré zabezpečujú občianskoprávnu ochranu jednotlivých hodnôt (stránok) osobnosti fyzickej osoby ako neoddeliteľnej súčasti celkovej fyzickej a psychicko-morálnej integrity osobnosti. Výpočet týchto jednotlivých práv tak, ako sú uvedené v občianskom zákonníku, je potom iba demonštratívny (z Rozsudku NS ČR zo dňa 30.06.2005, sp.zn. 30 Cdo 1630/2004). Navrhovateľka v návrhu uviedla, že konaním odporcu došlo k zásahu do jej práva na ochranu súkromia, do ktorého patrí aj rodinný život a vzťahy medzi blízkymi príbuznými. V danom prípade sa súd stotožnil s argumentáciou navrhovateľky, že právo navrhovateľky pochovať svoje zosnulé dieťa jednoznačne je súčasťou práva na súkromie, konkrétne jej rodinného života. Nemožno pripustiť výklad odporcu, že účelom práva na súkromie je iba poskytnutie ochrany pred tým, aby skutočnosti súkromného života neboli sprístupňované verejnosti bez súhlasu dotknutej fyzickej osoby, či bez dôvodu uznaného zákonom. Právo na ochranu súkromia je koncipované oveľa širšie a jeho ochrana nie je obmedzená iba na nesprístupňovanie informácií pochádzajúcich zo súkromného života osoby. Obsahom práva na súkromie je bezpochyby aj rodinný život a integrita vzťahov. V tejto súvislosti preto právo matky dôstojne sa rozlúčiť s nebohým dieťaťom a pochovať ho je súčasťou práva na jej súkromie, ktoré je potrebné rešpektovať. Uvedené právo predstavuje stránku rodinného života fyzickej osoby, je zložkou práva na rodinný život, ktoré od neho nemožno oddeliť, je súčasťou kultúry našej spoločnosti. Toto právo navrhovateľky bolo konaním odporcu porušené, nakoľko spôsobilo stratu tela nebohej dcéry navrhovateľky. Zásah odporcu spočíval v tom, že pokiaľ telo nebohej vydal, tak osobe (osobám), ktoré neidentifikoval, nezaznamenal do Žurnálnej knihy zomretých, a teda nepostupoval v

zmysle Smernice č. 3 pre postup pri manipulácii s mŕtvym telom. Argument odporcu, že v danom prípade nešlo o porušenie všeobecne záväzného predpisu nie je dôvodný. Smernica č. 3 iba detailnejšie upravovala v tom čase platnú a účinnú vyhlášku Ministerstva zdravotníctva SSR č. 46/1985 Zb. o postupe pri úmrtí a o pohrebníctve a v ustanovení § 26 ods. 3 určovala, že prepravu mŕtvych po pitve zabezpečuje organizácia vykonávajúca pohrebné služby. Podľa jej časti C ods. 3 pitevný sanitár mal uložiť telo do rakvy a odovzdať ho pracovníkom pohrebnej služby k odvozu, pričom výdaj tela mal zapísať do Žurnálnej knihy zomrelých a pracovník pohrebnej služby mal podpisom potvrdiť prevzatie upraveného tela. Uvedená Smernica bola vypracovaná odporcom a zamestnanci s ňou boli oboznámení. Pracovník, ktorý telo nebohej dcéry navrhovateľky vydával, nepostupoval v zmysle uvedenej smernice, ani v zmysle predmetnej vyhlášky, nevydal telo pohrebnej službe a ani nezaznačil údaje o osobe, ktorá mala telo prevziať, rovnako nezabezpečil, aby táto osoba prevzatie podpisom potvrdila. Z výpovedí zamestnanca odporcu vyplýva, že jeho tvrdenia sú rozporuplné, keď na jednej strane si nepamätá, kto telo prevzal, neskôr uviedol, že telo prevzali traja rómovia, ktorých totožnosť nepozná, v ďalšej výpovedi zasa, že telo prevzali príbuzní. V každom prípade telo neodovzdal žiadnej pohrebnej službe v súlade s citovanou vyhláškou a smernicou. Porušenie povinnosti nakoniec odporca sám potvrdil, keď so zamestnancom okamžite rozviazal pracovný pomer pre závažné porušenie pracovných povinností spočívajúcich v nedodržaní postupu pri vydávaní tela nebohej stanoveného v smernici a porušenie povinnosti vyplýva aj z protokolu o výsledku kontroly vypracovanej odporcom. Ak zamestnanec právnickej osoby pri prevedenom zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby konal v rámci plnenia úloh právnickej osoby, je zásah spôsobený touto osobou (z Rozsudku NS ČR zo dňa 11.06.2002, sp.zn. 28Cdo 931/2002). Konanie odporcu bolo v priamej príčinnej súvislosti s následkom, ktorý znamenal zásah do osobnostných práv navrhovateľky, čím bola strata tela jej nebohej dcéry. Ak by zamestnanec odporcu postupoval v súlade s vyššie uvedenými predpismi, k strate tela by nedošlo. Súd sa nestotožnil s tvrdením odporcu, že konanie jeho zamestnanca spočívajúce v nevyznačení identifikačných údajov osoby, ktorá telo prevzala, nie je spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv. Konanie zamestnanca nespočívalo iba v nesprávnom alebo nedostatočnom vyznačení osoby, ktorá telo prevzala. Z jeho konania vyplýva, že nemožno určiť, či telo bolo vôbec niekomu vydané a v prípade, že k tomu došlo, nemožno zistiť, akej osobe a teda nemožno ani následne telo nájsť, čím bola spôsobená strata tela nebohej. V tejto súvislosti teda súd dospel k názoru, že konaním odporcu došlo k porušeniu jeho povinnosti, následkom čoho bolo zasiahnuté do osobnostných práv navrhovateľky. V danom prípade ide o taký neoprávnený zásah, ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe, spočívajúcej v nemožnosti pochovať telo nebohej dcéry. Tento zásah spôsobil výlučne odporca, bez spoluzavinenia navrhovateľky, ktorá nemohla, neovplyvnila a nemala dosah na stratu tela jej nebohej dcéry.

Odporca v súvislosti so vznikom neoprávneného zásahu do osobnosti navrhovateľky argumentoval počas konania aj tvrdením, že z jeho strany k neoprávnenému zásahu nemohlo dôjsť, nakoľko plod navrhovateľky bol potratom, pričom si za účelom zodpovedania tejto otázky dal vypracovať znalecký posudok MUDr. Romanom Kurucom, podľa ktorého sa v danom prípade z klinického hľadiska jednalo o potrat. Vzhľadom k uvedenému, navrhovateľke nevznikol právny nárok na vydanie telesných pozostatkov plodu za účelom ich pochovania v zmysle vyhlášky MZ č. 46/1985 Zb. a teda zo strany odporcu nemohlo dôjsť k porušeniu povinnosti. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že dcéra navrhovateľky mala riadne vystavený rodný aj úmrtný list. Z lekárskej správy pediatra, z listu o prehliadke mŕtveho, z pitevnej správy a z celého postupu odporcu po pôrode dcéry navrhovateľky vyplýva, že ho zo strany odporcu považovali za narodené dieťa a s ním aj tak nakladali. O tom, že odporca telo nepovažoval za potrat teda svedčí jeho konanie, keď telo zaslal na pitvu, vyplnil formulár o prehliadke mŕtveho a štatistický list o úmrtí, ktorými došlo k povoleniu pohrebu a prevozu na pochovanie, vyplnil údaje v Žurnálnej knihe zomrelých, okamžite rozviazal pracovný pomer so zamestnancom, ktorý telo vydával a následne podal trestné oznámenie. V opačnom prípade by plod ako potrat išiel do biologického odpadu, k čomu však podľa vykonaného dokazovania nedošlo. Ak teda v čase narodenia a úmrtia dieťaťa navrhovateľky podľa záverov lekárov potvrdených listinnými dôkazmi nebol plod oficiálne považovaný za potrat, bolo povinnosťou odporcu dodržať predpisy ohľadom nakladania s telami mŕtvych. Argumentáciu odporcu preto považoval súd v tomto smere za účelovú.

Rovnako súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu odporcu, podľa ktorej nemohli byť navrhovateľke vydané telesné pozostatky, nakoľko navrhovateľka, ani žiadna jej blízka osoba do 96 hodín od úmrtia nejavili záujem o pozostatky plodu a na patológiu prišla až 19 dní po pôrode, ale bez pohrebnej služby, pričom pozostatky možno prevážať len vo vozidlách na to určených, ktoré sú vybavené chladiacim

zariadením. Navrhovateľka podľa tvrdení odporcu nemala v úmysle pochovať pozostatky plodu, pretože nikdy nekontaktovala pohrebnú službu. V danom prípade argumenty odporcu ohľadom nemožnosti vydania tela nebohej neobstoja, nakoľko v konaní nebolo spochybnené, že telo nemohlo byť vydané navrhovateľke z iných dôvodov (už sa nenachádzalo na patológii) ako z tých, že nebol možný prevoz tela v špeciálnom vozidle. Odporca navyše nepostupoval v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 cit. vyhlášky, podľa ktorého telo, o ktoré sa do 96 hodín od úmrtia nikto neprihlásil napriek tomu, že jemu blízke osoby boli včas preukázateľne upovedomené, možno použiť na vedecké alebo vyučovacie ciele a v zmysle ustanovenia § 10 ods. 3 cit. vyhlášky, ak nikto nezabezpečil pohreb, je tak povinný urobiť príslušný štátny orgán, v obvode ktorého došlo k úmrtiu.

Čo sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, súd vychádzal z ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorých je daná postupnosť domáhania sa ochrany osobnostných práv, keď v prvom rade možno žiadať upustenie od neoprávnených zásahov do osobnostných práv, odstránenie následkov týchto zásahov a primerané zadosťučinenie. V danom prípade neprichádzajú do úvahy prvé dva nástroje ochrany osobnostných práv, a to upustenie od neoprávnených zásahov a odstránenie následkov zásahov, nakoľko nie sú reálne možné. Navrhovateľka v návrhu na začatie konania žiadala, aby jej bolo priznané právo na primerané zadosťučinenie, a to formou ospravedlňujúceho listu od odporcu a zároveň náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej sa možno domáhať, ak by sa nezdalo postačujúce primerané zadosťučinenie najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. V tejto súvislosti treba hneď na úvod skonštatovať, že ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka obsahuje iba demonštratívny výpočet zvlášť závažných zásahov do osobnostných práv fyzickej osoby, a teda vzťahuje sa na všetky zásahy, ak sa nezdá postačujúce zadosťučinenie podľa predchádzajúceho odseku. Z toho dôvodu súd považoval argumentáciu odporcu, že základnou podmienkou uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je zníženie dôstojnosti navrhovateľky, ktorú v konaní nepreukázala, za nedôvodnú.

Predpokladom priznania náhrady nemajetkovej ujmy je skutočnosť, že k zásahu do osobnostných práv došlo v značnej miere a primerané zadosťučinenie sa nezdá postačujúcim.

V danom prípade mal súd za to, že je daný právny nárok na náhradu nemajetkovej ujmy popri zadosťučinení spočívajúcom v ospravedlňujúcom liste odporcu adresovaného navrhovateľke.

Z výpovede navrhovateľky súd zistil, že po pôrode svojej dcéry jej zamestnankyne odporcu oznámili jej úmrtie ako aj príčinu úmrtia. Dňa 13.06.2005 spolu so svojim druhom, terajším manželom boli zavolaní na oddelenie patológie, kde prevzala listiny ohľadom pitvy nebohého dieťaťa, pričom telo dieťaťa im odmietli ukázať. Po prepustení z nemocnice, po prepustení z nemocnice mala ešte stehy a rana jej hnisala a krvácala, asi o 2-3 týždne išli opäť na patológiu, kde im bolo povedané, že telo nebohej dcéry tam nie je a nech idú domov a všetko nechajú tak. Po pôrode jej pomáhala matka a ošetrovala ju, manžel v tom čase býval u svojej matky a nebolo určené otcovstvo, takže skôr sa o pozostatky nemal kto zaujímať. Na patológiu išla s tým, že pohrebnú službu nekontaktovala, nakoľko sa s tým nestretla a nevedela čo má robiť. Pred tým ako ju prepustili z nemocnice jej povedali, že telo tam môže byť 2 týždne, potom by musela platiť poplatky za chladiaci box. V súčasnosti je nezamestnaná, má 5 detí, z toho 3 žijú s ňou a 2 u bývalého druha. Už v čase pred pôrodom sa liečila u psychiatričky, avšak také stavy ako po pôrode nepociťovala, má búšenie srdca, zvýšený krvný tlak.

Z výpovede svedkyne M. I., matky navrhovateľky súd zistil, že dcéra v čase pôrodu a po ňom bývala s ňou v spoločnej domácnosti, po prepustení dcéry z nemocnice sa začala zaujímať o telo dieťaťa, nevedela presne uviesť kedy, ale kvôli popôrodnému zdravotnému stavu dcéry nemohli ísť hneď. Dcéra po zistení, že telo sa na patológii nenachádza, zostala v šoku, jej zdravotný stav sa zmenil, je neistá, iná ako bola, bojí sa brať predpísané lieky, obáva sa o svoje zdravie, je vystrašená, splašená, nekľudná, zúfalá, čo predtým taká nebola.

Z výpovede svedka M. P., manžela navrhovateľky súd zistil, že s navrhovateľkou žiadne iné deti nemajú, zomrelé dieťa bolo ich jediným spoločným. Po pôrode sa od navrhovateľky na druhý deň dozvedel,

že dieťa zomrelo a snažil sa u službukonajúcej lekárky dosiahnuť, aby mohol dieťa vidieť, čo mu však nebolo umožnené. Na patológiu išiel s navrhovateľkou asi o 2-3 týždne, keď už navrhovateľka mohla chodiť, dieťa im však neukázali, tak tam išli zase o dva dni, kedy mu bolo oznámené, že telo ich nebohej dcéry tam nie je a nevedia, kde sa nachádza s tým, že telo prevzali nejaki dvaja muži na navrhovateľkino meno. Ďalej uviedol, že zdravotný stav navrhovateľky sa po oznámení, že telo sa nenašlo, zhoršil, stratu dieťaťa oplakávali, pričom najhoršie bolo, že dieťa ani nevideli, navrhovateľke sa zvýšil krvný tlak, mala stresy, depresie, po psychickej stránke bola na tom veľmi zle.

Z lekárskeho nálezu zo dňa 06.05.2002 súd zistil, že navrhovateľke bola v tomto čase diagnostikovaná zmiešaná úzkostne-depresívna porucha, išlo o prvé vyšetrenie na ambulancii, pričom sa dovtedy psychiatricky neliečila. Zo záznamov o poskytnutí lekárskej prvej pomoci zo dňa 25.06.2005, zo dňa 26.06.2005, zo dňa 27.06.2005, zo dňa 01.07.2005, zo dňa 03.07.2005 a z lekárskej správy zo dňa 24.06.2005 vyplýva, že navrhovateľka bola ošetrená s novozisteným zvýšeným krvným tlakom. Zo znaleckého posudku č. 15/2010 vypracovaného MUDr. Borisom Bodnárom dňa 20.07.2010 súd zistil, že u navrhovateľky bola diagnostikovaná úzkostná porucha s panickými atakami, pričom prvýkrát mala túto poruchu diagnostikovanú v roku 2002, stav tohto ochorenia sa v priebehu rokov výraznejšie nemenil, až v poslednom roku došlo k zmene ťažkostí, začali dominovať úzkosti so sprievodnými telesnými prejavmi, obavy o svoje zdravie. Po narodení a úmrtí dieťaťa došlo u navrhovateľky k zmene psychického stavu, vznikla u nej popri prvotnej poruche - úzkostnej poruche aj reaktívna depresívna porucha, ktorá v priebehu roka odoznela. Zmenu v zdravotnom stave spôsobila celková strata dieťaťa, nerozlišuje medzi úmrtím dieťaťa a stratou jeho tela, je jej ľúto, že nemohla dcéru pochovať.

Aby bolo právo na ochranu osobnosti úspešne uplatnené, je potrebná objektívna spôsobilosť zásahu narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanoveniami Občianskeho zákonníka týkajúcimi sa ochrany osobnosti. Podľa ustálenej judikatúry sa nevyžaduje následok porušenia práva, ale postačuje, aby bol zásah spôsobilý vyvolať ujmu. Pritom objektívna spôsobilosť zásahu znamená objektívne hľadisko, podľa ktorého by v danom čase a mieste takúto ujmu vnímala aj každá iná fyzická osoba s tým, že musí ísť o ujmu závažnú vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie, dopad a dôsledky. V danom prípade má súd za to, že následkom porušenia práva navrhovateľky došlo k závažnej ujme, spočívajúcej v strate tela jej nebohého dieťaťa, odňatí možnosti ho pochovať ako aj v neistote, keď nevie, čo sa s telom stalo. Správanie navrhovateľky, na ktoré poukazoval odporca, a to nie včasné sa zaujímanie navrhovateľky o telesné pozostatky, rozpory v tvrdeniach vo výsluchu pred súdom a pri znaleckom dokazovaní ohľadom dôvodov, pre ktoré išla navrhovateľka na patológiu až o 2-3 týždne po pôrode (kvôli zdravotným problémom alebo z dôvodu nedostatku financií) nie sú takého charakteru, ktoré by odôvodňovali záver, že nešlo v danom prípade o závažnú ujmu. Závery znaleckého dokazovania, ako aj navrhovateľkou predložené listinné dôkazy preukazujú, že došlo k zhoršeniu zdravotného stavu navrhovateľky, a i keď nemožno pri ujme, ktorú navrhovateľka utrpela oddeliť od seba ujmu spôsobenú stratou dieťaťa a ujmu spôsobenú stratou tela, je dôvodné predpokladať, že stratou tela nebohého dieťaťa sa iba znásobila ujma navrhovateľky spôsobená úmrtím jej dieťaťa. Strata tela nebohého dieťaťa však v zmysle vyššie uvedeného je sama o sebe skutočnosť spôsobilá vyvolania zásahu do osobnostných práv navrhovateľky.

Súd zamietol vykonanie dôkazu predložením zdravotnej dokumentácie navrhovateľky, výsluchom svedka M.. M. O. a znaleckým dokazovaním alebo odborným vyjadrením z odboru gynekológia. Pre posúdenie ujmy navrhovateľky považoval súd za postačujúce predložené listinné dôkazy ako aj výpovede navrhovateľky a svedkov v konaní. Čo sa týka dôkazov výsluchu svedka a znaleckého dokazovania v odbore gynekológia navrhovaných odporcom, uvedené považoval súd za nadbytočné a nesúvisiace s predmetom konania. Odporca navrhol predvolať M.. M. O., svojho zamestnanca, ktorý mal na základe pitevného protokolu ozrejmiť, v dôsledku akých skutočností došlo k predčasnému pôrodu a úmrtiu dieťaťa a či dieťa bolo po pôrode živé. Znalecké dokazovanie odporca navrhol za účelom preukázania skutočností, že navrhovateľka svojim správaním počas tehotenstva sama prispela k predčasnému pôrodu a úmrtiu dieťaťa. V danom prípade sa súd stotožnil s argumentáciou navrhovateľky, že skutočnosti, ktoré odporca navrhovaným dokazovaním chcel preukázať, nesúvisia s predmetom sporu, nakoľko navrhovateľka nežaluje odporcu za smrť svojej dcéry, ale z dôvodu neoprávneného zásahu spočívajúceho v strate tela nebohej dcéry. Z uvedeného je zrejmé, že na stratu tela nemal žiaden vplyv predčasný pôrod, ani správanie navrhovateľky počas tehotenstva, neexistuje

žiadna príčinná súvislosť medzi uvedeným konaním navrhovateľky a následkom zásahu, preto návrhy na ďalšie dokazovanie zamietol.

Súd pri výške nemajetkovej ujmy prihliadol predovšetkým na následky, ktoré nastali u navrhovateľky a to predovšetkým psychických útrapách v dôsledku neoprávneného zásahu do jej práv. Vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy ako aj okolností, za ktorých k nej došlo, považoval priznanú nemajetkovú ujmu za primeranú popri priznaní zadosťučinenia formou ospravedlňujúceho listu odporcu adresovaného navrhovateľke v znení, v akom je uvedený vo výroku tohto rozhodnutia.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, a priznal navrhovateľovi plnú náhradu trov konania, hoci mal úspech len čiastočný, nakoľko rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu.

Náhrada trov konania spočíva v cestovnom vo výške 36,25 Eur a v trovách právneho zastúpenia navrhovateľa vo výške 2 224,87 Eur. Pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len "vyhláška") vychádzal súd z ustan. § 11 ods. 1 vyhlášky tak, ako si to uplatnil právny zástupca navrhovateľky, potom za jeden úkon právnej služby á 1 371,- Sk do r.2008 a 1 465,- Sk od r.2008. V danej veci vykonal právny zástupca navrhovateľa 4 úkony právnej služby á 1 371,- Sk, a to prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (§ 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky), 3 × písomné podanie na súd -návrh na začatie konania zo dňa 14.03.2007, návrh na prikázanie veci inému súdu zo dňa 04.04.2007, návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov zo dňa 21.06.2007 (§ 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky), 1 úkon á 1 465,- Sk - písomné podanie na súd - sťažnosť na prieťahy v konaní zo dňa 28.03.2008(§ 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky), 1 úkon á 53,49 Eur a to sťažnosť na prieťahy v konaní zo dňa 20.03.2009(§ 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky), 1 úkon á 106,98 Eur a to zastúpenie na pojednávaní dňa 25.05.2009 (§ 14 ods. 1 písm. d) v spojení s § 13 ods. 1 cit. vyhlášky), 2 úkony á 91,29 Eur a to účasť na výsluchu svedka dňa 09.03.2010 a dňa 10.02.2010 (§ 14 ods. 1 písm. d) cit. vyhlášky), 1 úkon á 91,29 Eur a to, odvolanie zo dňa 04.08.2010 (§14 ods. 1 písm. c) v spojení s § 14 ods. 2 písm. c) cit. vyhlášky), 5 úkonov á 91,29 Eur a to vyjadrenie zo dňa 11.01.2011, žiadosť o vytýčenie pojednávania zo dňa 05.04.2011, vyjadrenie zo dňa 18.07.2011, vyjadrenie zo dňa 27.09.2011, vyjadrenie zo dňa 25.10.2011 (§14 ods. 1 písm. c) cit. vyhlášky) a 2 úkony á 91,29 Eur a to účasť na pojednávaní dňa 30.06.2011 a 29.09.2011, za ktoré mu patrí režijný paušál 4 x á 178,- Sk 1 ×190,- Sk, 2 × 6,95 Eur, 3 × 7,21 Eur, 7 × 7,41 Eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky. Náhrada trov ďalej spočíva v cestovnom vo výške 159,58 Eur (38,32 Eur Bratislava - Košice dňa 25.05.2009, vlak, 0,50 Eur cest. Lístok MHD Bratislava dňa 25.05.2005, 42,30 Eur Košice - Bratislava, vlak dňa 30.06.2011 a 42,21 Eur Košice - Bratislava, vlak dňa 29.09.2011 a v strate času na ceste na pojednávania, 20hod jedna cesta tam a späť, dňa 25.05.2005, za každú aj začatú polhodinu 11,59 Eur, dňa 30.06.2011, za každú aj začatú polhodinu 12,35 Eur a dňa 29.09.2011, za každú aj začatú polhodinu 12,35 Eur, celkom 725,80 Eur.

Súd rozhodol o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania v zmysle § 148 ods. 1 O.s.p. vzhľadom k tomu, že navrhovateľ bol oslobodený od súdnych poplatkov vo výške 3 651,- Eur. Súdny poplatok bol vyrúbený v zmysle položky 7b písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov (ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb.) platného a účinného v čase podania návrhu na začatie konania z výšky uplatňovanej sumy 1 500 000,- Sk (5 000,- Sk + 6%) a doplatku v zmysle položky 7b písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov platného a účinného v čase rozšírenia návrhu na začatie konania z navýšenej uplatňovanej sumy 16 609,12 Eur (3%).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Bratislava I, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O. s. p. uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje

za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205, ods. 2 O. s. p. Podľa § 205 ods. 2 0bčianskeho súdneho poriadku odvolanie proti

rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prípade, že účastník svoju povinnosť uloženú týmto rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti nesplní dobrovoľne, môže byť podaný návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.